Erik Menveds Barndom,

Historisk Roman
af
Bernhard Severin Ingemann.
Anden Del.
(Fortsat.)

„Det kan vel være!: — svarede Ridder Jon og klappede sin lækre Slægtning paa Kinden. — „Ret saa, stolt Ingelil! du er din brave Moders Datter. Pigen har dog Ret i noget" — vedblev han og vendte sig til den lærde Kansler — „hun er færdig at kende de gamle Helte bedre, end jeg; stort andet, end en rask, dygtig Sørøver, var hin berømte Harald Haardraade dog nok ikke; en høj, kongelig Sjæl har han aldrig været, hans Daad i Danmark som i Myklegaard gør ham ingen Ære; jeg anser den dristige Jarl Mindre-Alf i vor Tid for en værdig Frænde til ham."

„I Sind og Gerning kunde de vel nævnes Frænder med blodige Hedningesjæle i de kristne Kroppe" — svarede Mester Martin.

„Jarl Mindre-Alf!" — gentog Jomfru Inge og studsede — „den raa, plumpe Algreve, den lille, glubske, dyriske Sørøver, er han Jarl? Jeg troede, han kun var Greve af Tønsberg."

„Han er nu en mægtig Jarl og næst Kong Erik Præstehader og Hertug Hakon, den største Mand i Norge" — sagde Ridder Jon — men du har Ret Barn! han er en grov Karl og ligner mere et Dyr end et Menneske. Vovede han at hjemsøge Flynderborg, var du dog næppe bange for at spærre ham inde i dit Fadebur som en almindelig Smørtyv. Du har vel aldrig set ham?"

„Jeg har hørt mer om ham, end jeg ønstede!" — svarede hun hastig og undveg dette Spørgsmaal, der satte hendes Fader i en dødelig Angest.

Drost Peder haabede dog endnu, at Ridder Lave havde været mere ubesindig end skyldig ved hint mistænkelige Besøg, hvorom nu den tilfældige Erindring syntes at pine denne ængstelige Herre. For at udrive ham af sin Uro og befri ham fra al Frygt for at drages til Ansvar i hin Anledning, henvendte den unge Drost sig nu med opriqtig Velvillie til Jomfru Inges Fader og fortalte ham uopfordret, at den egentlige Hensigt med denne Rejse, der gav ham Lejlighed til at gense saa kært et Sted, var et Gesandtskabs-Anliggende til det svenske Hof i Stockholm, og at Ridder Jon med det samme vilde bringe sin Familie til deres Sommerbolig, Tømmerup Gaard i Skaane. Denne Efterretning opklarede mærkelig Ridder Laves Ansigt; han syntes at mærke Drostens velvillige Hensigt med denne Meddelelse og takte ham, ikke uden Bevægelse, Haanden. „I er mig velkommen, Hr. Drost!" — sagde han med bævende Stemme og drog ham til Side til de aabnede Havedøre. Hvad der er forefaldet imellem os" — vedblev han ængstelig og gik ned med ham ad Havetrappen — „det kommer ingen ved!" Han kastede et Blik tilbage i Havesalen, og da han saa gamle Ridder Jon i munter Samtale med Kansleren og Damerne, drog han Drost Peder hastig ind i en afsides Gang i Haven. „Et Ord i Fortrolighed, Peder Hessel!" vedblev han i den faderlige Tone, der mindede Drosten om hans Barndom, — „hvad her sidst tildrog sig, kunde mistydes paa en Maade, der var farlig for min Ære og min Stilling; men jeg har haft den Tillid til eders Retsind, at I ikke vilde misbruge den Overvægt, Omstændighederne gav jer over mig, til at styre mig i Fordærvelse. Kan I derpaa give mig eders Æresord?"

„Ved min ridderlige Ære!" — svarede Drost Peder og rakte ham bevæget Haanden — „Jeg har, Gud være lovet, ikke troet mig forpligtet til at fremtræde som eders Anklager. Himlen forbyde, jeg nogen Sinde skulde nødes dertil!"

„Godt!" sagde Ridder Lave beroliget. — „Jeg vilde kun vide mig sikker for eder, hvad den forgangne Tid angaar, og derfor er eders Ære mig nu Borgen; for Fremtiden skal jeg selv sørge. Vore gamle Forhold ere opløste; mellem os kan intet nyt finde Sted. Vi to kan nu være som døde for hinanden."

Han vendte sig for at gaa, men Drost Peder holdt ham tilbage. „Hør mig, Ridder Lave!" — udbrød han heftig — „jeg har ogsaa et vigtigt Ord at sige eder. Jeg anser ikke det Forhold for opløst, som jeg først lærte at skatte højt i det Øjeblik, det syntes sønderrevet. Hvad der fjerner eder fra mig, knytter mig netop fast til eders Hus og eders ædle Slægt med et Baand, som ingen jordisk Magt kan opløse. Det er det samme Baand, som binder Danmarks Krone og Danmarks Hjerter sammen. Derom beler eders højhjertede Datter min Synsmaade, og det med et Liv og en Begejstring, som har gjort min Sjæl uadskillelig fra hendes, trods alle stridige og mislige Forhold. Jeg har intet Ord talt til hende, uden hvad I selv har hørt, om hvad jeg nu med Vished ved, jeg føler hos hende. Om hun føler det samme for mig, tør jeg endnu ikke sige; men jeg har et stort og stønt Haab; det opgiver jeg ikke, saa længe jeg lever, med mindre hun selv — som Gud forbyde! — skulde berøve mig det" — —

„Derom er ethvert Ord nu overflødigt, Hr. Drost!" — afbrød Ridder Lave ham kold og fremmed. — „For mig maa I haabe og føle, hvad I vil! Min Villie, som Fader, ved I. Eders Forbindelser og Grundsætninger gør mig og enhver frisindet dansk Mand til en borgerlig Kætter i eders Øjne, og jeg kan aldrig tænke paa noget Samfund med eder for Fremtiden. Lad os gensidig agte hinandens Hjerte og gode Villie, hvor uforenelige vi saa ere for Resten!" — tilføjede han mindre kold. — „Lad os som Bekendere af en forstellig Statstro ikke fordømme og anklage hinanden for Meningers Skyld og saa hermed sige hinanden et fredeligt Farvel — for bestandig!" Med disse Ord rakte han Drost Peder Haanden med fravendt Aasyn.

„Saa er det da sidste Gang, I rækker mig Haanden? Ridder Lave!" — udbrød Drost Peder med dæmpet Smerte — „o! kunde jeg holde fast ved denne Haand og drage jer fra den gruelige Skillevej, I vakler ved!"

„Slip mig, Menneske! og ti!" — hvislede Lave og saa sig urolig om. — „Vil I styrte mig i Ulykke med eders Snak? Min Vej er ikke eders; men jeg havde lært at gaa ene, før I blev født. Slip mig! Vi høre ikke sammen."

„Desværre, I har Ret!" — sukkede Drost Peder med lønlig Gru og slap den kolde, bævende Haand. Uden at se paa ham forlod Ridder Lave ham hastig og gik tilbage til sine andre vigtige Gæster, medens Drost Peder gik, heftig rystet, ind i en mørk Buegang i Haven.

I den store Havesal saa Ridder Lave endnu til sin store Beroligelse den gamle Ridder Jon i en spøgefuld Samtale med Mester Martinus, medens Fru Ingefrid og hendes Datter vare i Færd med at gaa ud ad Havedøren med Jomfru Inge for at bese Slotshaven.

„Drost Hessel sværmer allerede derude over de stønne Udsigter!" — sagde Slotsherren til de fremmede Damer og hilste dem. — „Min Datter vil vist kunne vise eder alle de Steder, hvor det klare Vand og de grønne Træer gøre dem, der har Forstand paa sligt, til lidenskabeligt Beundrere af alle Fædrelandets Herligheder. Jeg er ikke saa lykkelig at forstaa mig derpaa."

Damerne smilede høflig til denne ligegyldige Bemærkning og gik ned ad Havetrappen. Ridder Lave kastede et forskende Blik ud til Vindhanen over Slotsporten og nærmede sig derpaa de tvende samtalende Herrer uden at forstyrre dem.

„I forbavser mig, lærde Hr. Kansler!" — sagde Ridder Jon og lo hjertelig. — „Hvo skulde tro, den tørre Filosofi kunde være saa morsom! Og det er eders egen Opfindelse alt sammen?"

„Visselig, Hr. Rigsraad!" — svarede den lærde Kansler alvorlig og med selvtilfreds Mine. — „det er Frugten af mange vaagne Nætters Granskning. Jeg tænkte allerede derpaa før jeg promoverede i Paris; men først ubi mit rolige Otium paa Antvorskov blev det mig selv ret klart, og nu doceres det paa alle Europas Højskoler."

„Og det er de berømte Martinianske Modummer? — eller hvad er det, I kalder det?"

„Modi significandi Martiniani" — rettede Kansleren ham hastig — „det er et lærd Liggendefæ, et videnskabeligt Fund, som jeg ikke bør hovmode mig af, men jeg haaber dog i al Ydmyghed, med Guds og den hellige Jomfrues Hjælp, at denne vigtige Opfindelse ubi Logica skal bevare mit Navn ubi Filosofiens Historie og erindres saa længe der er grundig Filosofi og Universiteter til."

„Nu ja, det kan jeg forstaa!" — svarede Ridder Jon med et undertrykt Smil — „det maa sagtens være lærd og filosofist; for jeg vil give jer mit Hoved, om jeg forstaar en Tøddel deraf. Men hvad forstaa Lægmænd, som jeg og mine lige, sig paa sligt?"

„Hvorledes? Hr. Rigsraad!" — udbrød Kansleren forundret og tørrede Sveden af sin skaldede Pande — „er det ikke klart og indlysende, som Guds klare Dag? og jeg har dog anstrengt mig for at oversætte eder alle de græste og latinske Talemaader, der er en stor Prydelse ubi slige Materier, men som maaske kunne være de uindviede dunkle. Tillader I det, skal jeg udvikle eder hele Systemet forfra. Ved „Modi significandi" forstaas ubi „Logica" —

„Nej, for Himlens Skyld, nej, bedste Hr. Kansler!" — afbrød Ridder Jon ham hastig — „bring mig ikke dybere ind i den Lærdom! Jeg har al Ærbødighed derfor og tror gærne, I til evig Tid vil blive udødelig derved blandt de lærde; men kan jeg ikke blive udødelig paa anden Maade, ster det, saa Skam, aldrig, og jeg faar i Guds Navn nøjes med at gøre hvad jeg kan, medens jeg lever, og lade vor Herre sørge for Resten. Alvorlig talt, Hr. Kansler! kunde man ikke være en forstandig og dygtig Mand uden alt det Bryderi, og skulde jeg paa den Maade vende og dreje mine Tanker, inden jeg selv vidste, om de vare Visdom eller Galskab — saa blev jeg, sandt for Herren, hundrede Aar, inden jeg fik tænkt en eneste ordentlig Tanke, og kunde behøve tre Menneskers Alder, inden jeg bragte en dygtig Tanke i Udførelse. Nej, jeg holder en anden Maade. Naar jeg ved, hvad jeg vil sige, saa siger jeg det, og naar jeg ved, hvad jeg vil og bør gøre, ih, saa gør jeg det, og bryder mig saa ikke om, hvad enten Verden staar eller falder. Se, der har I hele mit System. Det er ikke saa lærd som eders; men at I dog ogsaa i Grunden følger det, har I givet mig dygtige Prøver paa, som jeg har al Agt og Ære for." Med disse Ord rettede han et Blik til Ridder Lave. „Se! der staar min Fætter Slotsbefalingsmanden" — vedblev han munter — „han er næsten femten Aar yngre, end jeg, og han kan maaske dog endnu lære noget i Verden. Kan I bringe ham til at indse, hvorledes man bør tænke rigtigt og fornuftigt i disse gale Tider, saa kan det maaske ikke være af Vejen. Jeg maa ud at drage frist Luft i Haven !" Idet han saaledes overlod Rider Lave til den noget trættende filosofiske Kansler, gik han hastig ud ad Havedøren og fordybede sig snart i alvorlige Tanker i Buegangen.

Paa en grøn Høj, med den herligste Udsigt over Sundet, stod imidlertid Drost Peder mellem Jomfru Inge og Frøken Cæcilie i en livlig Samtale om de mærkelige Oldtidsbegivenheder, denne herlige Egn endnu bevarede Sagn og formentlige Minder om. Imod Jomfru Inges Mening paastod dog Drost Peder, at hine Begivenheder maatte henføres til andre og ham vel bekendte Steder i Jylland. Det var nemlig de store tragiske Sagn om Hamlet, der vare blevne Genstand for deres Underholdning. Fru Ingefred havde ogsaa med Deltagelse hørt, hvorledes den fædrelandsk begavede Jomfru Inge vidste at oplive disse Oldtids-Erindringer ved Sagn og Brudstykker af gamle Folkesange, idet hun henpegede paa ethvert Sted, hvor hun som Barn havde hørt og tænkt sig, at hine store Begivenheder maatte være sket. Nu saa Fru Ingefrid sin Mand ved Enden af Buegangen og gik ham i Møde for at vise ham denne Udsigt. Drost Peder og Jomfru Inge talede endnu om Hamlet og hans dristige Id, hvori Drost Peder vel beundrede Klogten, men dog savnede Sandhed, Retfærdighed og ædel Storhed.

„Denne underfundige Snildhed" — sagde han — „denne blot tilsyneladende Sandhedskærlighed, hvorved Sandheden just fordølges, idet den siges tvetydigt og forblommet — dette listige Spil med Klogskab og Vanvid, med Spøg og gruelig Alvor har for mig noget forfærdeligt; men disse Træk i Sagnet, hvor udanske de end synes, grunde sig dog unægtelig paa en mærkelig Særegenhed ved Folket."

„Hvorledes mener I? Drost Peder!" — spurgte Jomfru Inge med trænket Selvfølelse — „bestylder I eder selv og os alle for smaalig Hang til List og Falskhed?"

„Forstaa mig ret, ædle Jomfru! den Hamletske Snildhed er vist i Grunden ægte dansk, skønt jeg ikke priser den, som noget ædelt og stort; det Slags List rober dog endnu Ærbødig for Sandheden, selv da, naar den ikke kan eller tør siges aabenbart. Enhver urolig og indvortes oprørt Tid i Danmark vil vise os, at det ædleste og bedste hos Folket, vor Ærlighed, Oprigtighed og Sandhedskærlighed, aldrig ganske forsvinder, men rober sig endogsaa der, hvor det blotte Skin af Sandhed kan synes at være tilbage som et Skalkeskjul. Den største Nidding og Bedrager iblandt os vil dog endnu stedse blues ved aabenbart at nægte og fordølge Sandheden; han er for stolt til at lyve, om han saa kunde frelse sit Liv derved, og han siger Sandhed, selv hvor det kunde være ham farligst, men saa dunkelt og forblommet, at kun han selv og hans Venner forstaa det, men hans Fjender maa tro det modsatte."

„Deri kan I maaske have Ret" — sagde Jomfru Inge alvorlig — „men derfor ligger det dog ikke i Folkets Tænkemaade at ville fordreje Sandheden."

„Det være langt fra mig at paastaa!" — svarede Drost Peder — „men selv hos de retsindigste blandt vor Almue har jeg fundet en besynderlig Lyst til i Spøg at binde Folk noget paa Ærmet, som de kalde det, uden dog at sige nogen egentlig Usandhed. Deri bestaar jo for en stor Del vor Almuemands hele Lystighed og Vid. Det kan være højst godmodigt og uskyldigt; men i Tider som disse er det dog en farlig Egenskab, som gør det højst vanskeligt at skjelne mellem Kronens sande Venner og dens hemmelige Fjender."

„Nej, nej!" — udbrød Jomfru Inge glad — „deri feiler I storlig, Drost Peder! jeg kender vore brave, tro Landsmænd bedre. Jeg ser og taler ofte her med de fattigste og ringeste iblandt dem. De klage aabenmundet og utaalmodig over deres Byrder og spare ikke de store og mægtige i deres Ord; de frygte ikke for at sige den dristigste Sandhed selv om Kongen og hans fortrolige; men taler jeg til dem om Kronen og Riget og hvad de vilde sige til en uretmæssig paatvungen Konge, saa skulde I se hvor snart de glemme al deres egen Nød og hvor oprigtig de ytre deres tro Hengivenhed for det gamle, retmæssige Kongehus. Naar de spøge, det er vel sandt, da finde de ofte stor Moro i forblommet Tale og i at gække hverandre med gamle Ordsprog og Talemaader; men denne godmodige Skalkagtighed holder jeg just af, og der er jo intet ondt deri."

„Jeg vadler heller ikke hvad der er et Folk saa naturligt og ligesom medfødt" — svarede Drost Peder. — „Ingen af os er vel ganske fri derfor" — tilføjede han — „vi har maaske begge i Dag, ædle Jomfru Inge! og selv i denne Time, uden at sige et usandt Ord, fordulgt hvad vi vidste og undveget Sandheden, for at skaane os selv eller andre."

Jomfru Inge rødmede. „Dertil har ethvert Menneske Ret!" — sagde hun alvorlig. — „Hvad jeg ikke vil eller bør sige, kan ingen Magt i Verden aftvinge mig et Ord om. Kunde vi ikke være sanddru og oprigtige, uden at sige alt, hvad vi vidste, var der jo intet ærligt Menneske til. I maa dømme os imellem, gode Cæcillie!" — her vendte hun sig spøgende til sin beslægtede Veninde, som hidtil tavs havde hørt efter. — „Tror I, Drost Peder selv er saa oprigtig, at han, uden at stuffe os, blot vilde sige os, naar vi spurgte ham derom, hvilken Farve han holder mest af?"

„Derom behøve vi ikke at spørge ham" — svarede Cæcilie — „den Farve, I der bære paa eders Haarband, bar Hr. Drosten i det mindste i Fjor."

Drost Peder blev blussende rød. „Jeg bar den i Fjor, „fordi det var Dronningens Farve," — sagde han — „ved Ridderspillet i Helsingborg havde jeg vundet Ret til at bære den. Siden Maj Maaned i Fjor bærer jeg den ikke længer; men siden den Tid er den bleven mig kærere, end nogen Sinde: hint rosenrøde Perleband med de smaa Lilier troede jeg at kende fra min Barndom; det er det eneste Baand, jeg vilde taale at bindes med som Fange; men om Jomfru Inge nu endogsaa vilde skænke mig det, turde jeg dog ikke bære det aabenbart. Grunden dertil er unægtelig en Hemmelighed."

Jomfru Inge havde gjort en hastig Bevægelse med Haanden til det rosenrøde Haarbaand, som vilde afløse det; men da hun hørte Drost Peders sidste Ord, satte hun det kun fastere og vendte hastig Samtalen paa en anden Genstand. „Se min smukke Aarvaagenhedsfugl!" — sagde hun munter — „havde Hamlet haft den, vilde han vist have forstaaet at bruge den." Hun klappede med disse Ord en stor, tam Gaardhane, der var sløjen op til hende paa Højen, strømmet, som det lod til, af Clavs Skirmen, der søgte sin Herre, for efter Befaling at melde ham hvad Vinden var. Drost Peder gav ikke Agt paa hvad hans Væbner berettede. Han priste den stolte, ridderlige Fugl og betragtede dens Hersterinde med en underlig blandet Følelse af Glæde og Vemod, idet mange kære Barndomserindringer sløj ham forbi Sjælen og forbandt sig med det nærværende Øjeblik. Det var ham næsten som han drømte og som den høje, skønne Ridderdatter atter var forvandlet til Barnebruden fra de gamle Dage.

Imidlertidt nærmede Ridder Jon sig langsomt Højen med sin Hustru. Han standsede og betragtede de unge Mennesker paa den grønne Strandhøj. „En brav Karl! en flink ung Mand!" — sagde han og pegede paa Drost Peder — „han er en anderledes Drost, end Ridder Abildgaard. Vor Cæcilies Deltagelse for hin forslagne Ridder huer mig ikke. — Den Mistanke, der hviler paa ham siden hans Fangenskab, burde dog have helbredet hende for den Grille. Har hun endnu ikke bestemt sig?"

„Din Tavshed har gjort hende ængstelig" — svarede Moderen bekymret — „og uden din Villie giver hun ham intet afgørende Svar."

„Hun er fri! men af mig faar hun intet Ord om den Sag. Hvad jeg tænker om ham, ved hun."

„Saa bliver hun aldrig Drost Abildgaards Hustru. Gud styrke hende!"

„Drost Peder giver sig gode Stunder!" — afbrød Ridder Jon hastig.

„Hans Barndomsbrud hader ham ikke længer" — svarede Fru Ingefred. — „Han foreslog næppe dette Ophold blot for Vindens Skyld."

Ridder Jon kastede et Blik til Fanen paa Slotstaarnet. „Du har Ret! Vi maa afsted. Vil min gode Drost Peder holde os for Gæk, skal han komme til kort!"

De vare nu tæt ved Højen. „Drost Peder!" — raabte Ridder Jon. — „Vinden er god nok! vi ere sejlfærdige. Vil I med, saa kom!" derpaa gik den gamle Herre hastig tilbage til Havesalen, og hele Selskabet fulgte ham.

Da Jon Lille traadte ind i den store Havesal fandt han den lærde Mester Martinus alene og fordybet i et lille, pynteligt Haandskrift.

„Atter til Halsen i Studeringer!" sagde Ridder Jon. — „Er det endnu eders ‚Logica'?"

„Nej, nej, ædle Herre!" — udbrød den lærde Kansler, og hans Øjne tindrede af et næsten ungdommeligt Liv — „se, her finder jeg de herligste ældgamle, danske Sange, som jeg har hørt i min Barndom, og mange ægte nationale, som jeg aldrig har kendt. Eders Fætter Slotsbefalingsmanden maa være en ret brav, fædrelandsk sindet Mand og vel bevandret ubi vore gamle Sagn og Historier. Her er skrevet højst fortræffelige Bemærkninger i Randen ved Sangene; og her er øst af den sande, levende Kilde, af Folket selv."

„Det var brav!" — sagde Ridder Jon med særdeles Deltagelse. — „Det var mer, end jeg havde troet om min gode Hr. Fætter, og er mig kærere, end I tror. Viserne selv kan være artige nok; det Krammeri forstaar jeg mig ikke paa; men naar man synger sligt, hører jeg det gærne. Det Halsve af, hvad der staar i slige Viser, er vel sagtens Løgn og Digt, men Meningen er god, og det har været brave danske Folk, der har gjort dem."

Jomfru Inge og de andre Damer vare nu tillige med Drost Peder ogsaa komne ind.

„Ingelil, Barn!" — raabte Ridder Jon hende i Møde — „naar er din Fader bleven saa lærd og har faaet Lyst til Sang og gamle Viser; han kunde jo før aldrig udstaa sligt."

„Det er ikke Faders, det er min egen lille Visebog!" — svarede Jomfru Inge. — „Salig Moder har strevet mange af dem —"

„Og Randgloserne? Noterne?" — spurgte Mester Martinus.

„O! det er ikke andet, end hvad jeg har hørt af mine gamle Spindekoner, og hvad der somme Tider er faldet mig selv ind derved."

Medens Martinus syntes ved denne Opdagelse næsten at blues over sin Iver for et Arbejde, man havde Kvinder og ulærde Lægfolk at takke for; men hans oprigtige Kærlighed til de gamle Sange overvandt dog dette Anstød af lærd Stolthed. Han greb med Varme Jomfru Inges Haand, idet han rakte hende Haandskriftet tilbage. „I har glædet min Sjæl, ædle Jomfru!" — sagde han bevæget — „og jeg vilde fast for dette ulærde Kvindehaandskrift give eder mit eget nokfom bekendte Værk „de Modis significandi" — —

„Det Bytte kunde Pigen ikke staa sig ved, Hr. Kansler!" — afbrød Ridder Jon ham. — „Men hvor er din Fader? Ingelil! Vi maa sige ham Farvel og straks om Bord!"

„Jeg vil søge ham!" — svarede Inge og gik hastig.

„Hr. Slotsbefalingsmanden taler not med en god Ven i sit Lønkammer" — sagde Mester Martinus. — „Jeg havde rent forglemt ham over Bogen. Den rejsende Herre havde stor Hast."

„Kendte I den gode Ven?" — spurgte Ridder Jon tilsyneladende ligegyldig.

„Det lod jeg vel være!" — svarede Kansleren, halv adspredt, og betragtede endnu Haandskriftet, som Jomfru Inge havde lagt fra sig paa Bordet. — „Han bar lukket Hjælmgitter — det var en drabelig Stiktelse."

„En formummet Krigsmand?" — spurgte Ridder Jon opmærksom.

„Formodentlig en Kystvogter" — svarede Kansleren. — „Paa en kongelig Borg er man vel altid paa Krigsfod. Slotsbefalingsmannen lader til at være lige saa forsigtig, som aarvaagen; jeg fortænker ham ikke i, om han i saa urolige Tider betjener sig af Spejdere og formummede Tjenere."

Jomfru Inge kom nu tilbage. Hun var dødbleg og søgte forgæves at skjule en gruelig Angest og Forvirrelse. „Min Fader" — sagde hun med halvkvalt Røst — „min Fader kommer straks."

Drost Peder ilede forskrækket med et Par heftige Skridt imod hende, og et Udbrud af bekymret Deltagelse svævede ham paa Læberne; men han standsede og tav, idet han pludselig anede Aarsagen til hendes Forvirrelse.

„Hvad fattes dig? mit Barn! — spurgte Ridder Jon med et uroligt forstende Blik. — „Du har vist løbet for stærkt" — tilføjede han besindig, ligesom for at lægge hende Svaret i Munden.

„Jeg er ikke rigtig vel" — svarede hun og holdt sig fast ved en Stol. — „Han kommer vist straks" — jeg har sendt Bud efter ham."

„Han har Embedsforretninger, som jeg hører, og vi vil ikke forstyrre ham. Hils ham og sig, vi havde Hast! Gud velsigne dig, Barn! — Kom, mine Herrer!"

(Fortsættes.)

B. S. Ingemann:
Valdemar Sejer.
Omslag 80 Cents. Indbunden $1.20

Erik Menveds Barndom.
Indbunden $1.20.

Prins Otto af Danmark
og hans Samtid.
Omslag 80. Indbunden $1.20.

Kong Erik og de Fredløse,
I Omslag 80 Cents. Indbunden $1.20.

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.